

[Indenrigsministeren.]

vertering af *samlige* Obligationer, og det understregedes af Gældssaneringsudvalget — og jeg ønsker her udtrykkelig at paapege: ogsaa af Professor Axel Nielsen —, at Baggrunden derfor var en tilstedeværende *naturalig* Nedgangsbevægelse for Renten. For det andet havde, et Par Maaneder forinden dette Forslag blev fremsat, Nationalbanken og de andre Storbanker anset en samlet Konvertering af 1 100 Mill. Kr. Landbrugs-Obligationer som forsvarlig, altsaa en Konvertering af samtlige de svageste Obligationer her i Landet. Endvidere ønsker jeg at anføre, at Forslaget af 6. November blev fremsat her i Forstaaelse med Nationalbanken, for det fjerde, at ved Behandlingen her i Tinget gav de 4 store Partiers Ordførere Udtryk for Tilfredshed med, at man var gaaet til den samlede Konvertering, og endelig endnu en Ting, at faktisk ingen tog Afstand fra den store samlede Konvertering i Pressen. Ja, Bladet „Børsen“, som jo burde have Forstand paa den Slags Spørgsmaal, havde en Artikel den 7. November, som ganske vist taler imod forskellige Ting i Forslaget — Renteudligningsfonden, Konverteringsafgiften o. s. v. —, men som over for selve Konverteringens Omfang ikke har eet Ord til Protest. Man siger oven i Købet, at hvis man vilde samle sig alene om Konverteringsforslaget, skulde man synes, at det maatte være muligt hurtigt at naa til et Resultat. Og jeg følger endnu en Ting til som Illustration af Baggrunden for dette Forslags Fremsættelse. Den 23. Oktober, altsaa lige før Forslagets Fremsættelse her i Tinget, fandt den tidligere omtalte Forhandling Sted i Nationaløkonomisk Forening. Foredragsholderen, Bankinspektør Koed, sluttede da sin Tale med at sige, hvad der, saa vidt man kunde skønne, udløste den almindelige Stemning i den store Forsamling af Økonomer:

„Engang rejst maa Konverteringsdrøftelsen føres til Afslutning, og Lovgivningsmagten maa nu klart sige sit: Ja eller Nej. For mit eget Vedkommende vil det fremgaa af, hvad her er sagt, at Svaret, som Forholdene er i Dag, maa blive et Ja. Konverteringen bør føres til Ende i hastigt Tempo og bør underbygges med Foranstaltninger, der koncentrerer Kapitalmarkedets Efterspørgsel paa de nye lavere forrentede Obligationer ved at betage andre foreliggende Anbringelsesmuligheder deres større Tiltrækningskraft.“

Jeg kan herefter fastslaa i Dag, at da Forslaget fremsattes den 6. November, be-

tragtedes det ikke blot som forsvarligt, men næsten alle kyndige ansaa det for rigtigt, at det gennemførtes, og jeg kan endvidere med god Samvittighed fastslaa, at denne Opfattelse ogsaa virkelig var den rette. Var Forslaget hurtigt og resolut blevet gennemført, som det var fremsat, havde det truffet den almindelige Stemning her i Landet paa dette Tidspunkt, og Planen var lykkedes. Men nu begyndte de endeløse Forhandlinger igen, sejgpinende, intrigerende, indspundet i politisk Taktik. For tredje Gang skulde nu en Konverteringsplan, hvis lykkelige Udfald i saa høj Grad er afhængig af, at det, der skal ske, sker straks — jeg siger: for tredje Gang skulde denne Plan nu igennem den parlamentariske Trædemølle, der herhjemme er indrettet saaledes, at de, der intet vil, har den største Magt, selv om de paa-gældende er i Mindretal i Befolkningen. Det er med Hensyn til denne lange Forhandling i Udvalget, at Det konservative Parti har rettet Bebrejdelser mod mig, og det er der i og for sig ikke noget at sige til. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har jo under hele denne Konverterings Forløb været i en vanskelig Stilling, han har skullet klare sig til tre Sider. For det første over for de Landmænd, der er i hans Parti, og som kræver Rentelettelse, dernæst over for de nazismittede Ungkonservative, der har lært at tale om Renteslaveri, uden at vide, hvad de mener dermed, og endelig for det tredje over for dem, der udgør den egentlige Rygrad i Det konservative Parti — økonomisk og socialt — Kapitalens Mænd og deres Særinteresser. Det har ikke været nemt for det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, og jeg under det ærede Medlem personlig enhver Lettelse i dette Dilemma, men sagligt set vil det ikke lykkes ham eller hans Parti at finde noget Gran af Begrundelse for, at jeg eller nogen anden Minister skulde have ledet Folketinget eller dets Udvalg ind paa Vildspor. Jeg kan sige, at der har ikke været et Øjeblik, hvor jeg har forsøgt at faa Rigsdagen til at behandle hele denne Sag letsindigt. Paa ethvert Tidspunkt har jeg over for Folketinget og dets Udvalg understreget denne Opgaves store Omfang og den Risiko, der er forbundet med den, hvis man undervurderede den og undlod at træffe de nødvendige Foranstaltninger. Jeg skal saaledes nævne, hvorledes jeg allerede her i Tinget den 14. November i Fjor udtalte:

„Forholdet er dette, at vil man en Konvertering af det Omfang, der her er Tale om, og med denne Risiko, der knyt-